

Opinió

20/05/2009

00:00

La Catalunya real

AGUSTÍ BASSOLS

"L'Agustí connecta avui amb la millor tradició d'Unió i del catalanisme, aquella que va quedar trencada per culpa de Franco però també per culpa del catalanisme mateix"

Jordi Cabré

L'Agustí Bassols i jo, abans de res, som família. Per part de la meua àvia, Vidal de Llobatera i Bassols. A més a més és la primera persona que em va donar feina, com a passant al bufet d'advocats que dirigeix el seu fill i en el qual vaig aprendre com costa guanyar els diners. Dic tot això no com a avís de cap ensabonada, sinó com a explicació útil del que suposen els nexes generacionals: quan he vist que el conegut exconseller és notícia per la presentació ahir de l'associació Sobirania i Justícia, on va afirmar ni més ni menys que convé "mantenir la dignitat dels catalans i garantir el futur i el progrés de Catalunya", no puc evitar recordar l'àvia i el seu sentit patriòtic i la reafirmació en la idea que ens governa una mena de generació "perduda".

La generació que ve després de Pujol, per entendre'ns, la generació Montilla i Mas i Carod, etcètera, és una mena d'esglaó perdut i esgarriat (amb major o menor intensitat) per les asfíxies del franquisme. No vull dir que sigui cap generació covarda, ni mesella, ni acomodaticia: però sí que dic que ha calgut tota una generació de gent jove educada en català, i educada a Catalunya, per a reconciliar del tot el catalanisme escapçat durant la segona república i que avui creix amb cada dia menys complexos. Si jo hagués fet política o hagués escrit sobre política els anys 30, suposo que em trobaria proper a Acció Catalana: la mateixa Acció Catalana que fa uns anys va provar de ressuscitar Max Cahner, ahir també present a l'Ateneu. La mateixa Acció Catalana on va militar el pare de la meua àvia, fart dels pactismes de la Lliga i de la dificultat d'articular un projecte sobiranista tan ambiciós com civilitzat. Allò que no faria l'ERC post-Macià, vaja.

Aquest mateix militant d'Acció Catalana, en entrar les tropes de Franco a Barcelona, es trobava plorant al saló de casa seva. La meua àvia s'hi va dirigir tot preguntant-li per què plorava, i ell li va respondre "ploro per haver d'estar content que hagin guanyat aquests". Aquesta frase la tinc gravada com a memòria viva d'allò que el catalanisme (i la democràcia, que era o és el mateix) no hauria d'haver fet mai: dividir-se, distreure's amb l'esquerra i la dreta, caure en el populisme i batallar per causes alienes. L'Agustí Bassols beu d'aquesta tradició i jo, fent un salt (o una suau lliscada) a través de la generació dels meus pares, hi connecto com hi connecten tants. Aquesta tradició, dins del marc actual i des de qualsevol partit catalanista, ja sigui CDC, ERC o UDC (on pertany l'Agustí), només pot plantejar com a projecte coherent el de l'articulació de la secessió.

Sóc del criteri que a una nació no li haurien de fer falta les humiliacions per a agafar la força d'afirmar-se al món, però entenc l'efervescència. L'Agustí connecta avui amb la millor tradició d'Unió i del catalanisme, aquella que va quedar trencada per culpa de Franco però també per culpa del catalanisme mateix. "La independència és necessària i possible", afirmava ahir, com també fa temps que em va encoratjar a no afluixar en els meus articles.

Cap líder dels partits catalans no va assistir a la presentació. El nostre sistema polític està sobrepassat. I ara ja no és qüestió de seny o rauxa.